SODBA SODIŠČA (drugi senat)
z dne 9. septembra 2004*

V zadevi C-304/01,

zaradi ničnostne tožbe na podlagi člena 230 ES, vložene 2. avgusta 2001,

Kraljevina Španija, ki jo je sprva zastopala R. Silva de Lapuerta, nato N. Díaz Abad, zastopnici, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata T. van Rijn in S. Pardo Quintillán, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

* Jezik postopka: španščina.

SODIŠČE (drugi senat)

v sestavi C. W. A. Timmermans (poročevalec), predsednik senata, C. Gulmann, J.-P. Puissochet in J. N. Cunha Rodrigues, sodniki, N. Colneric, sodnica,

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodna tajnica: M. Múgica Arzamendi, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 16. oktobra 2003,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 18. novembra 2003

izreka naslednjo

Sodbo

1 Kraljevina Španija s to tožbo predlaga razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (ES) št. 1162/2001 z dne 14. junija 2001 o ukrepih za obnovitev staleža osličev v ICES podobmočjih III, IV, V, VI in VII ter ICES divizijah VIII a, b, d, e in povezanih pogojih za nadzor aktivnosti ribiških plovil (UL L 159, str. 4, v nadaljevanju: izpodbijana uredba).

Pravni okvir

Uredba (EGS) št. 3760/92

2 Člen 2(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 3760/92 z dne 20. decembra 1992 o vzpostavitvi sistema Skupnosti na področju ribištva in ribogojstva (UL L 389, str. 1), ki je veljala na dan vložitve te tožbe, je določal:

„Glede dejavnosti izkoriščanja so glavni cilji skupne ribiške politike ščititi in ohranjati razpoložljive in dostopne žive morske vodne vire, in poskrbeti za razumno in odgovorno izkoriščanje na trajnostni podlagi, ob ustreznih gospodarskih in socialnih pogojih za sektor, ob upoštevanju posledic za morski ekosistem, in še posebej upoštevajoč potrebe vseh, proizvajalcev in potrošnikov.

V ta namen je bil ustanovljen sistem Skupnosti za upravljanje aktivnosti pri izkoriščanju, ki mora omogočati doseganje trajnega ravnovesja med viri in izkoriščanjem v različnih ribolovnih območjih."

3 Kot izhaja iz Uredbe št. 3760/92, Svet Evropske unije sprejme glavna podrobna pravila tega sistema, razen če določbe ne določajo drugače, po postopku, ki ga predpisuje člen 43 Pogodbe ES (po spremembi postal člen 37 ES). Vseeno lahko Komisija pod določenimi pogoji sprejme nujne ukrepe.

4 Tako iz osemnajste uvodne izjave zgoraj navedene uredbe izhaja, da „bi bilo treba sprejeti postopek za sprejetje nujnih ukrepov v primeru resnih motenj, ki bi utegnile ogroziti cilje ohranitve virov".

5 Glede tega člen 15 Uredbe št. 3760/92 določa:

„1. V primeru resnih in nepredvidljivih motenj, ki utegnejo ogroziti ohranjanje virov, Komisija na zahtevo države članice ali na svojo pobudo sprejme potrebne ukrepe, ki ne smejo trajati več kot šest mesecev, in o katerih obvesti države članice in Evropski parlament ter začnejo veljati takoj.

2. Če Komisija prejme zahtevo države članice, o tem odloči v roku desetih delovnih dni.

3. Države članice lahko predložijo Svetu odločbo, ki jo je Komisija sprejela skladno z odstavkom 1, v roku deset dni po prejemu obvestila o odločbi.

4. Svet lahko s kvalificirano večino v roku enega meseca sprejme drugačno odločbo."

Izpodbijana uredba

6 Izpodbijana uredba je bila sprejeta na podlagi člena 15 Uredbe št. 3760/92. To sprejetje je sledilo opozorilom Mednarodnega sveta za raziskovanje morja (v nadaljevanju: ICES) iz novembra 2000 o ogroženosti severnega staleža osliča in seje Sveta za ribištvo 14. in 15. decembra 2000, v okviru katere sta Svet in Komisija ugotovila, da je nujno uvesti načrt za obnovitev omenjenega staleža.

7 Kot izhaja iz četrte uvodne izjave izpodbijane uredbe, je njen cilj, da se „zmanjša ulov nedoraslega osliča tako, da se določi splošno povečanje mrežnega očesa pri vlečnih mrežah za ulov osliča [...], da se določijo geografska območja, kjer se v obilju nahajajo mladi osliči, in se predpiše, da je ribolov z vlečnimi mrežami v teh območjih možen samo, če imajo mreže veliko mrežno oko, [ter da] se določijo dodatni pogoji in zagotovi zmanjšanje ulova nedoraslih osličev z vlečno mrežo z gredjo."

8 V tem pogledu člen 2 izpodbijane uredbe določa:

„1. Ne glede na pogoje iz člena 4(4) in člena 15 Uredbe (ES) št. 850/98 ulov osliča (*Merluccius merluccius*) na krovu plovil z vlečnim orodjem, ki imajo mrežna očesa od 55 mm do 99 mm, ne sme presegati 20 % teže skupnega ulova morskih organizmov, obdržanih na krovu.

2. Pogoji iz odstavka 1 ne veljajo za plovila skupne dolžine manj kot 12 metrov, ki se vrnejo v pristanišče v roku 24 ur od zadnjega izplutja."

9 Členi od 3 do 5 izpodbijane uredbe navajajo dodatna pravila za mrežno oko za vreče in mreže, ki se uporabljajo na območjih, za katera velja ta uredba, in za razdelitev geografskih območij, ki so posebej zaščitena zaradi obilice nedoraslega osliča, medtem ko členi od 6 do 13 zgoraj navedene uredbe zajemajo določene predpise za zagotovitev, po eni strani, zanesljivih podatkov o ulovu in iztovoru osliča ter, po drugi strani, spoštovanje tako izdanih ukrepov za ohranitev. Med slednje sodi med drugim predpis o prisotnosti opazovalcev na krovu ribiških plovil Skupnosti, ki plujejo pod zastavo države članice. in predpis o obveznosti iztovarjanja ulova osličev v za to določenih pristaniščih.

Dejansko stanje in tožbeni razlogi

10 Kraljevina Španija je uporabila možnost, ki ji jo daje člen 15(3) Uredbe št. 3760/92, in z dopisom z dne 21. junija 2001 Svetu predložila predlog za spremembo izpodbijane uredbe. S tem predlogom, ki temelji na domnevni diskriminatornosti odstopanja, ki ga predpisuje člen 2(2) zgoraj navedene uredbe, naj bi se ta določba preprosto odpravila, zato da bi se dali enaki pogoji za ribolov vsem plovilom, ki lovijo z vlečno mrežo, ne glede na dolžino in trajanje izplutja.

11 Španski predlog je najprej preučila delovna skupina Sveta „Notranja ribiška politika" na sestanku 28. junija 2001, nato Odbor stalnih predstavnikov na naslednjem

sestanku 11. julija, končno pa jo je 20. julija 2001 zavrnil Svet, potem ko ga ni podprla nobena druga država članica.

12 Kraljevina Španija, ki je menila, da je ta zavrnitev škodovala njenim interesom, je vložila to tožbo, v kateri uveljavlja tri tožbene razloge, in sicer napačno pravno podlago in nepristojnost Komisije za sprejetje izpodbijane Uredbe, kršitev načela prepovedi diskriminacije ter pomanjkanje obrazložitve te uredbe.

Tožba

Prvi tožbeni razlog

13 Kraljevina Španija s prvim tožbenim razlogom v bistvu izpodbija pristojnost Komisije za sprejetje izpodbijane uredbe. Tako člen 15(1) Uredbe št. 3760/92 – ki je pravna podlaga za izpodbijano uredbo – po mnenju španske vlade Komisiji podeljuje omejeno normativno pristojnost, ki jo ta institucija lahko izvaja le v primerih in pod pogoji, ki jih določa ta določba, to je predvsem v primeru resnih in nepričakovanih preobratov, ki lahko ogrozijo ohranitev virov, da so ukrepi, ki jih je sprejela Komisija, potrebni, in da je veljavnost teh ukrepov omejena na šest mesecev. V tem primeru naj torej dva od teh pogojev ne bi bila izpolnjena. Čeprav španska vlada ne izpodbija kritičnega stanja staleža osliča, vseeno navaja, da nujni ukrepi, sprejeti z izpodbijano uredbo (v nadaljevanju: sporni ukrepi) niso potrebni, kot zahteva člen 15(1) Uredbe št. 3760/92, in niso časovno omejeni.

14 Španska vlada uvodoma glede potrebnosti ukrepov, sprejetih na podlagi člena 15(1) Uredbe št. 3760/92, opozarja, da je treba ta pogoj razlagati tako, da pomeni sprejetje nujnih in izjemnih ukrepov za premagovanje težav zadevnega ribiškega sektorja. V tej zadevi naj sporni ukrepi nikakor ne bi ustrezali tem zahtevam, ker je bila izpodbijana uredba sprejeta šest mesecev po tem, ko sta Svet in Komisija sklenila, da je nujno izvesti načrt za obnovitev staleža osliča. Iz tega sledi, da naj bi imel Svet v teh šestih mesecih čas za sprejetje potrebnih ukrepov za ohranitev v skladu z običajnimi pravili in zlasti po postopku, ki ga predpisuje člen 4 Uredbe 3760/92, in ni bilo treba uporabiti postopka z odstopanjem, ki ga predpisuje njen člen 15.

15 Španska vlada poleg tega izraža dvome glede same učinkovitosti izpodbijanih ukrepov. Glede tega zatrjuje, da bi bila prepoved dostopa na določena ribolovna območja ali prepoved ulova določene vrste rib veliko bolj primerna ukrepa za preprečitev nepopravljive škode za stalež osliča, kot so ukrepi – poleg vsega dragi tako za ribiče kot za države članice – povečanja mrežnega očesa za mreže ali izrecna določitev pristanišč za iztovor.

16 Drugič, Španska vlada glede pogoja časovne omejitve izvajanja ukrepov, ki jih sprejme Komisija, poudarja, da ta v tem primeru prav tako ni izpolnjen, ker naj že izpodbijana uredba ne bi vsebovala določbe, ki bi časovno omejevala njeno uporabo.

17 Glede tega je najprej treba opozoriti, da je, čeprav iz besedila Uredbe št. 3760/92 izhaja, da je načeloma Svet institucija, pristojna za sprejetje potrebnih ukrepov za vzpostavitev sistema Skupnosti na področju ribištva in ribogojstva ter, poleg tega, ob

uporabi člena 4(1) zgoraj navedene uredbe za sprejetje ukrepov Skupnosti, ki določajo pogoje za dostop do voda in virov ter pogoje za izkoriščanje, na podlagi člena 15(1) iste uredbe Komisija pristojna za sprejetje ukrepov, ki so nujni „[v] primeru resnega in nepričakovanega preobrata, ki utegne ogroziti ohranjanje virov". Ta pristojnost, ki se lahko izvaja na predlog države članice ali na samo pobudo Komisije, je odgovor na skrbi, izražene v osemnajsti uvodni izjavi zgoraj navedene uredbe, v skladu s katero je treba predvideti sprejetje nujnih ukrepov „v primeru resnih motenj, ki utegnejo ogroziti ohranitev virov".

18 Španska vlada v tem primeru ne izpodbija obstoja takih motenj, saj so kritično stanje severnega staleža osliča potrdili tako Svet in Komisija na ravni Skupnosti kot tudi ICES na mednarodni ravni. Njene kritike se nanašajo na dolgotrajnost postopka, s katerim naj bi se sprejeli sporni ukrepi, in njihovo neprimernost ter na pravno negotovost, ki jo povzroča dejstvo, da v izpodbijani uredbi ni podrobnejših opredelitev glede časovne veljavnosti teh ukrepov.

19 Glede prvega dela tega tožbenega razloga je treba opozoriti, da Uredba št. 3760/92, kot izhaja zlasti iz besedila njene druge uvodne izjave, skuša zagotoviti razumno in odgovorno izkoriščanje živih vodnih virov in ribogojstva s priznavanjem, med drugim, tako interesa ribiškega sektorja za zagotovitev svojega dolgoročnega razvoja kot tudi gospodarskih in socialnih pogojev ter interesa potrošnikov. Glede teh ciljev ni razlogov za ozko razlago člena 15(1) te uredbe, na podlagi katere je Svet pristojnost za sprejetje potrebnih ukrepov v primeru resnih in nepričakovanih motenj, ki utegnejo ogroziti ohranjanje virov, prenesel na Komisijo.

20 Čeprav je iz pogojev, ki jih je Svet določil Komisiji za izvajanje pristojnosti, ter iz besedila osemnajste uvodne izjave Uredbe št. 3760/92 razvidno, da mora Komisija potrebne ukrepe sprejeti nemudoma, člen 15 te uredbe za izvajanje te pristojnost vseeno ne določa posebnega pogoja nujnosti. Ta člen v primeru, kot je v tej zadevi, v kateri država članica ni vložila predloga na Komisijo, tudi ne predpisuje natančnega roka, v katerem bi Komisija morala delovati, da ne bi izgubila pristojnosti. Poleg tega iz zgoraj navedene uredbe ne izhaja, da bi zakonodajalec Skupnosti hotel omejiti ta prenos pristojnosti na Komisijo tako, da slednja ne bi mogla več delovati, če bi Svet sam lahko sprejel potrebne ukrepe.

21 V tej zadevi Komisiji ni mogoče očitati, da je po nepotrebnem zamujala s sprejetjem spornih ukrepov. Tako je nesporno, da je Komisija od januarja 2001 – to je komaj nekaj tednov potem, ko sta Svet in Komisija ugotovila, da je nujno uvesti načrt za obnovitev staleža osliča – organizirala razprave, potrebne za to, da bi prišlo do dogovora o vrsti ukrepov, ki jih je treba sprejeti, in da so se te razprave, v katere je bila med drugim intenzivno vključena tudi španska vlada, nadaljevale do sprejetja izpodbijane uredbe. Poleg tega je nesporno, da so bili na dan, ko so bili omenjeni ukrepi sprejeti, še vedno izpolnjeni pogoji resnih in nepredvidljivih motenj, ki lahko ogrozijo ohranitev virov, saj je bilo stanje severnega staleža osliča še vedno kritično.

22 Iz teh razlogov ni mogoče sprejeti teze španske vlade, da naj bi Komisija zaradi poznega sprejetja spornih ukrepov izgubila pristojnost, ki ji je podeljena s členom 15(1) Uredbe 3760/92.

23 Poleg tega je treba ugotoviti, da če bi španska vlada s prvim delom prvega tožbenega razloga hotela izpodbijati potrebnost spornih ukrepov z izpodbijanjem njihove učinkovitosti, ima Komisija široko pooblastilo za odločanje v položajih, kot je obravnavani, kar pomeni, da je potrebno presoditi tako zapleteni položaj kot tudi vrsto ali obseg ukrepov, ki jih je treba sprejeti. Tako se mora Sodišče pri nadzoru izvajanja tega pooblastila omejiti na preizkus, ali je podana očitna kršitev ali zloraba pooblastil, oziroma ali je zadevni organ očitno prekoračil meje pooblastila za odločanje po prostem preudarku (v tem smislu glej predvsem sodbe z dne 19. februarja 1998 v zadevi NIFPO in Northern Ireland Fishermen's Federation, C-4/96, Recueil, str. I-681, točki 41 in 42; z dne 5. oktobra 1999 v zadevi Španija proti Svetu, C-179/95, Recueil, str. I-6475, točka 29, in z dne 25. oktobra 2001 v zadevi Italija proti Svetu, C-120/99, Recueil, str. I-7997, točka 44).

24 Španska vlada v tej zadevi ni dokazala, da bi Komisija storila tako napako ali zlorabila pooblastila pri izvajanju pristojnosti, ali vsaj očitno prekoračila meje pooblastila za odločanje po prostem preudarku. Glede tega je Komisija s tem, ko se je odločila za sprejetje ukrepov, in to ne za prepoved lovljenja osliča ali prepoved dostopa ribiškim plovilom na določena označena geografska območja, ampak samo za omejitev števila dovoljenih ulovov in povečanje mrežnega očesa za mreže, ki se za to uporabljajo, nasprotno v celoti upoštevala tako potrebo po primerni zaščiti živih vodnih virov in ribogojstva ter interes ribiškega sektorja, da se zagotovi njegov dolgoročni razvoj. Tako bi lahko popolna prepoved ribolova povzročila veliko bolj škodljive posledice, ne samo za ribiče, ki lovijo osliča, ampak tudi za ribiče, ki lovijo druge vrste, pri čemer lov osliča tradicionalno sodi v mešano ribištvo, tako kot trdi Komisija, pri čemer tega španska vlada ne prereka.

25 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

26 Glede drugega dela prvega tožbenega razloga, po katerem naj bi Komisija prekoračila pooblastila in kršila načelo pravne varnosti, ker nobena od določb izpodbijane uredbe podrobneje ne opredeljuje časa veljavnosti spornih ukrepov, je treba ugotoviti, da nič v navedeni uredbi ne podpira teze, po kateri naj bi ti ukrepi veljali dlje kot šest mesecev.

27 Izpodbijana uredba tako izrecno temelji na členu 15(1) Uredbe št. 3760/92, ki jasno določa, da ukrepi, ki jih sprejme Komisija, „ne morejo trajati več kot šest mesecev". Ob odsotnosti izrecne nasprotne določbe – in čeprav bi Komisija morala izrecno podrobneje opredeliti trajanje veljavnosti izpodbijane uredbe – tako trajanje nujno ustreza, kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 35 sklepnih predlogov, obdobju šestih mesecev, šteto od začetka veljavnosti spornih ukrepov, pri čemer je ta rok najdaljši rok, dovoljen z Uredbo št. 3760/92, ki je edini temelj za izpodbijano uredbo.

28 Glede na vse navedeno je treba skleniti, da je bila Komisija pristojna za sprejetje izpodbijane uredbe.

29 Posledično je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog

30 Kraljevina Španija z drugim tožbenim razlogom izpodbija razlikovanje Komisije iz člena 2(2) med plovili, katerih skupna dolžina je manjša od 12 m – ki se vrnejo v pristanišče v 24 urah od zadnjega odhoda iz pristanišča – in plovili, ki presegajo to dolžino. Po mnenju španske vlade je to razlikovanje diskriminatorno, ker špansko ribiško floto bolj prizadene od flot drugih držav članic. Zaradi znatne razdalje med špansko obalo in ribolovnimi območji osliča, na katera se nanaša izpodbijana uredba, bi španski ribiči dejansko lahko uporabljali le plovila, katerih skupna dolžina je večja od 12 m, z odhodi, daljšimi od 24 ur, medtem ko bi ribiči drugih držav članic, katerih obale so bližje omenjenim ribolovnim območjem, lahko izvajali svojo dejavnost s plovili, katerih skupna dolžina je manjša od 12 m, in bi zaradi tega zanje veljalo odstopanje iz zgoraj navedenega člena 2(2).

31 Glede tega je uvodoma treba opozoriti, da načelo enakega obravnavanja ali prepovedi diskriminacije zahteva, naj se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in naj se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno upravičeno.

32 V tej zadevi se obravnavanje plovil, katerih skupna dolžina je večja od 12 m, razlikuje od obravnavanja plovil, katerih skupna dolžina je manjša od te številke, če se slednje v pristanišče vrnejo v 24 urah od zadnjega izplutja. Stranki v sporu si nasprotujeta tako glede primerljivosti položajev, za katere se uporablja zgoraj omenjeno obravnavanje, kot tudi predvsem glede vprašanja, ali je različno obravnavanje lahko upravičeno z objektivnimi dejavniki.

33 Glede primerljivosti položajev, ki jih predvideva izpodbijana uredba, so plovila majhne velikosti, tako kot zatrjuje Komisija, objektivno v različnem položaju kot druga plovila. Tako so po eni strani njihove možnosti ribolova nujno omejene na obalna območja, ker plovila majhne velikosti za razliko od plovil večje velikosti ali tonaže ne morejo dostopati na ribolovna območja na odprtem morju. Po drugi strani se dejavnost slednjih opredeljuje kot „oportunistična", saj lovijo vrste rib, prisotne na območjih, ki jih preplujejo, in se njihova dejavnost praviloma ne osredotoča le na eno samo vrsto rib.

34 Zato se glede tega položaj plovil majhne velikosti ne bi mogel šteti kot primerljiv s položajem plovil večje velikosti.

35 Komisija glede utemeljitve različnega obravnavanja obeh vrst plovil, ki ga predvideva izpodbijana uredba, navaja, da bi uporaba sistema, ki ga izpodbijana uredba predpisuje, za plovila majhne velikosti zadevna podjetja prisilila, da svoja plovila opremijo z ribiškimi mrežami z mrežnim očesom, enakim ali večjim od 100 mm, kar bi povzročilo ne samo znatne gospodarske naložbe za lastnike teh majhnih plovil, ampak tudi manjši ulov drugih vrst rib, s čimer bi lahko ogrozilo preživetje zadevnih podjetij. V teh okoliščinah bi bilo nesorazmerno vzpostaviti tak sistem za plovila majhne velikosti tudi glede na začasnost spornih ukrepov, ob tem, da je njihova veljavnost omejena na šest mesecev.

36 Glede na te socio-ekonomske dejavnike je bilo po mnenju Komisije odstopanje iz člena 2(2) izpodbijane uredbe, ki je v korist plovil majhne velikosti, objektivno

upravičeno, toliko bolj, ker je skupna raven ulova osliča te vrste plovil majhna. Komisija glede tega navaja, da predstavlja ulov te vrste plovil največ 4 % celotnega ulova te vrste.

37 Španska vlada izpodbija odstopanje iz člena 2(2) izpodbijane uredbe in navaja, da tehnično ni utemeljeno, saj po njenem mnenju mrežno oko nima zveze z dolžino plovil, poleg tega pa bi lahko ulov plovil majhne velikosti še bolj škodoval ohranitvi staleža osliča kot ulov plovil, katerih skupna dolžina je večja od 12 metrov.

38 Prve trditve španske vlade ni mogoče sprejeti. Tako kot izhaja iz stališč Komisije, trditve, ki jih je navedla za utemeljitev zgoraj omenjenega odstopanja, niso utemeljene s kakršno koli povezavo med dolžino plovil in mrežnim očesom njihovih mrež, ampak so vezane na škodljive učinke, ki bi jih popolna uporaba sistema, ki ga predpisuje izpodbijana uredba, lahko povzročila plovilom majhne velikosti glede na posebnost njihovega ribolova.

39 Glede druge trditve španske vlade pa ni bil ponujen prepričljiv dokaz v podporo trditvi, da utegne ulov plovil, katerih skupna dolžina je manjša od 12 metrov, ohranjanje staleža osliča ogroziti bolj kot ulov plovil večje dolžine.

40 Čeprav je Komisija na obravnavi pojasnila, da se strinja s stališčem španske vlade, da je na obalnih območjih večja koncentracija mladic osliča kot na območjih, ki so bolj oddaljena od obale, je tudi ponovila trditev iz svojih pisanj, po kateri bi ulov osliča, ki ga opravijo plovila, ki so zajeta v odstopanju iz člena 2(2) izpodbijane uredbe, predstavljal le neznaten del, to je največ 4 % celotnega ulova te vrste.

41 Španska vlada pa, ki je izpodbijala odstotek, ki ga je zatrjevala Komisija, ni uspela predložiti drugačnih številčnih podatkov o ulovu osliča, ko je bila glede tega na obravnavi izrecno zaslišana. Zadovoljila se je z izjavo, da v Španiji ne obstajajo plovila, manjša od 12 metrov, za katera bi lahko veljalo to odstopanje, in da bi morala posledično oceno ulova te vrste plovil opraviti država zastave, pod katero plujejo.

42 V teh okoliščinah je treba zavrniti trditev, da bi ulov plovil, katerih skupna dolžina je manjša od 12 metrov, ohranjanje staleža osliča ogrozil bolj kot ulov plovil večje dolžine.

43 Iz navedenega izhaja, da španska vlada ni mogla ovreči niti trditve Komisije, po kateri položaj plovil majhne velikosti ni primerljiv s položajem plovil večje velikosti, niti trditev, ki jih je Komisija navedla zato, da bi dokazala, da je različno obravnavanje utemeljeno z objektivnimi dejavniki. V teh okoliščinah španska vlada ni mogla dokazati diskriminatornosti odstopanja iz člena 2(2) izpodbijane uredbe.

44 V prid tej ugotovitvi govorijo tudi vsi dopolnilni podatki iz spisa, ki je bil Sodišču predložen v preučitev.

45 Najprej je treba poudariti, da je Komisija z omejitvijo področja uporabe odstopanja na plovila majhne velikosti, ki se vrnejo v pristanišče v roku 24 ur od zadnjega izplutja, uporabila ukrep, ki zagotavlja, da sprejeto odstopanje ostane omejeno samo na plovila, ki se uporabljajo za namene, ki to opravičujejo, torej plovila, katerih ribolov je nujno omejen na obalna območja in ki ribarijo „oportunistično".

46 V nasprotju s trditvami španske vlade, po katerih naj bi se z izpodbijano uredbo posebej kaznovala španska flota, je treba nadalje ugotoviti, da so flote drugih držav članic v primerljivem položaju s špansko floto, ker je razdalja, ki jo morajo prepluti, da bi dosegle območja, ki jih ureja izpodbijana uredba, za plovila majhne velikosti, ki plujejo pod zastavo teh držav, prav tako prevelika, da bi zanje lahko veljalo odstopanje iz člena 2(2) izpodbijane uredbe. Kot izhaja iz spisa, predloženega Sodišču, sta pri tem mišljeni zlasti belgijska in nizozemska flota.

47 Končno je treba poudariti, da se sporni ukrepi v nobenem primeru ne bi mogli nanašati na tiste španske ribiče, ki so lastniki plovil, katerih skupna dolžina je manjša od 12 metrov, ker že iz naslova izpodbijane uredbe in iz njenega člena 1 o krajevni veljavnosti izhaja, da se ne uporablja za ICES divizije VIII c in IX a in b, ki so v praksi območja vzdolž španske in portugalske obale. Kot je generalna pravobranilka poudarila v točkah 48 in 50 sklepnih predlogov, bi lahko španska plovila majhne velikosti na omenjenih območjih delovala običajno, v mejah Kraljevini Španiji dodeljenih kvot.

48 Glede na navedeno je torej treba v celoti zavrniti tožbeni razlog kršitve načela prepovedi diskriminacije.

Tretji tožbeni razlog

49 Kraljevina Španija s tretjim tožbenim razlogom zatrjuje kršitev načela obveznosti obrazložitve po členu 253 ES. Glede tega zatrjuje, da izpodbijana uredba v uvodnih izjavah ne vsebuje nobenega pojasnila glede razlogov za to, da je Komisija uvedla razliko med plovili, krajšimi od 12 metrov, in plovili, katerih skupna dolžina je večja od 12 metrov, čeprav naj glede tega ne bi bilo neposredne povezave med mrežnim očesom za mreže ali vreče in skupno dolžino ribiških plovil, in da naj odstopanje iz člena 2(2) te uredbe ne bi bilo ukrep, ki bi posebej spodbujal ohranitev staleža osliča.

50 Glede tega je treba opozoriti, da čeprav mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso obrazložitev, kot jo zahteva člen 253 ES, prilagojena naravi zadevnega akta ter na jasen in nedvoumen način podati sklepanje institucije, ki ga izdaja, da se zainteresirani lahko seznanijo z utemeljitvami sprejetega ukrepa, in da pristojna sodna oblast izvaja nadzor (glej predvsem zgoraj omenjeno sodbo Italija proti Svetu, točka 28, in sodbo z dne 11. septembra 2003 v zadevi Avstrija proti Svetu, C-445/00, Recueil, str. I-8549, točka 49), se nasprotno ne zahteva, naj bi ta obrazložitev podrobneje navedla vse upoštevne dejanske in pravne elemente. Tako je treba vprašanje, ali obrazložitev akta ustreza zahtevam iz člena 253 ES, presojati ne samo besedila glede tega akta, ampak tudi celote pravnih predpisov, ki urejajo obravnavano področje. Toliko bolj, kadar so bile države članice intenzivno vključene v postopek nastajanja spornega akta in so torej poznale razloge, ki so podlaga temu

aktu (glej predvsem zgoraj navedeni sodbi Italija proti Svetu, točka 29, in Avstrija proti Svetu, točka 99, ter sodbo z dne 6. novembra 2003, v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-293/00, Recueil, str. I-12775, točki 55 in 56).

51 Poleg tega tudi iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je obseg obvezne obrazložitve odvisen od narave zadevnega akta in da se glede splošnih aktov obrazložitev lahko omeji na navedbo, po eni strani, celotnega položaja, ki je privedel do njegovega sprejetja, in po drugi strani splošnih ciljev, ki se z njim skušajo doseči. V tem okviru je Sodišče zlasti pojasnilo, da bi bilo pretirano zahtevati posebno obrazložitev različnih izvedenih tehničnih izbir, če izpodbijani akt podaja bistveni cilj, ki ga želijo doseči institucije (glej predvsem sodbi z dne 7. novembra 2000 v zadevi Luksemburg proti Parlamentu in Svetu, C-168/98, Recueil, str. I-9131, točka 62, in z dne 9. septembra 2003 v zadevi Kik, C-361/01 P, Recueil, str. I-8283, točka 102).

52 Ni torej mogoče zanikati, da gre v tej zadevi za tak primer. Tako je Komisija po eni strani v četrti uvodni izjavi izpodbijane uredbe jasno obrazložila njen cilj in predvidena sredstva za njegovo dosego.

53 Po drugi strani pa, kot je bilo poudarjeno v točki 21 te sodbe, je bila španska vlada intenzivno vključena v razprave in posvetovanja pred sprejetjem izpodbijane uredbe, tako da je natančno poznala tako razloge, ki so privedli do njenega sprejetja, kot tudi ukrepe, ki jih je Komisija predvidela za zaustavitev ogroženosti staleža osliča, pri čemer je Komisija sicer upoštevala posebne težave, ki bi jih ti ukrepi lahko povzročili nekaterim skupinam ribičev.

54 V teh okoliščinah Komisiji v uvodnih izjavah izpodbijane uredbe ni bilo treba podrobneje obrazložiti razlogov za odstopanje v korist plovil, katerih skupna dolžina je manjša od 12 metrov, iz člena 2(2) te uredbe.

55 Glede na navedeno je torej treba tudi tretji tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

56 Ker nobeden od treh tožbenih razlogov, ki jih Kraljevina Španija uveljavlja v tožbi, ni utemeljen, je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

57 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Komisija je predlagala, naj se Kraljevini Španiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Kraljevini Španiji se naloži plačilo stroškov.

Podpisi